Η εξέγερση της 17 Νοέμβρη 1973: Αυτό που ήταν, αυτά που συμβολίζει, ο λόγος που τη μισούν

Του Βαγγέλη Λιγάση*

Κάθε σημαντικό ιστορικό γεγονός έχει εθνική έδραση (είναι προϊόν κοινωνικών και πολιτικών διεργασιών που ωριμάζουν στο πλαίσιο του έθνους κράτους) και διεθνή διάσταση (αλληλεπιδρά και «προσανατολίζεται», ακόμη και ασυνείδητα, από διεθνή γεγονότα της ίδιας περιόδου και κοινούς παρονομαστές). Η εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973 στην Ελλάδα δεν αποτελεί εξαίρεση.

Το διεθνές πλαίσιο

Ο «ψυχρός πόλεμος» και οι «διά αντιπροσώπων» πολεμικές αντιπαραθέσεις των δύο ιμπεριαλιστικών πόλων (ΗΠΑ και ΕΣΣΔ) εμπεριέχουν πάντα το (αποδεκτό για τους κρατούντες) ενδεχόμενο του πυρηνικού ολέθρου. Οι ΗΠΑ έχουν μπει ήδη στην διαδικασία διαχείρισης της ήττας στον πόλεμο του Βιετνάμ. Η ΕΣΣΔ με τη σειρά της έχει χάσει την επιρροή της σε κράτη-«δορυφόρους» (με πιο τρανταχτό την Κίνα) και με αφορμή την εισβολή στην Τσεχοσλοβακία το ’68, βλέπει μια σειρά από σταλινικά ΚΚ που έλεγχε απόλυτα να απομακρύνονται ή να διασπώνται για πρώτη φορά μαζικά (ευρωκομμουνιστές, μαοϊκοί κ.λπ.). Η 30ετία συνεχούς ανάπτυξης μετά τον πόλεμο ασθμαίνει. Από το 1971 οι ΗΠΑ καταργούν μονομερώς την συμφωνία του Bretton Woods και πλέον το χρήμα που μπαίνει σε κυκλοφορία δεν αντιστοιχεί πραγματικά σε οιοδήποτε υλικό. Πριν ακόμη το ξέσπασμα της «πετρελαϊκής κρίσης» το ’73, εμφανίζεται για πρώτη φορά το φαινόμενο του «στασιμοπληθωρισμού». Θα διαρκέσει περισσότερο

από μία 10ετία…

Τα πολύχρωμα κινήματα στις ΗΠΑ (για τα δικαιώματα των μαύρων, γυναικών, ομοφυλόφιλων, ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ κ.λπ.), ο Μάης του ’68 στην Γαλλία, ο «καθυστερημένος» Μάης το ’69-’71 στην υπόλοιπη Ευρώπη (κυρίως Ιταλία), έχουν ταρακουνήσει – τροποποιήσει την διακυβέρνηση στις «μητροπόλεις». Παρά τον πολιτικό εκφυλισμό της Αριστεράς εξαιτίας της κυριαρχίας του σταλινισμού (στρατηγική αδυναμία των κινημάτων) και τις σκληρές ήττες του Μεσοπολέμου, όσοι μετέχουν είναι νέοι και συνεχίζουν να διεκδικούν. Μια «νέα» αντικαπιταλιστική, επαναστατική αριστερά έχει έρθει στο φως.

Επιπλέον, στο πολιτιστικό «εποικοδόμημα» (μουσική, σινεμά, λογοτεχνία κ.λπ.) αντιστοιχεί σε όλη την προηγούμενη 10ετία μια διαρκής έκρηξη του καινούριου και των καταπιεσμένων.

Η κατάσταση στην Ελλάδα

Στη χουντική Ελλάδα όλα τα παραπάνω συνυπάρχουν λάθρα (σε «κλειστές» συζητήσεις, δίσκους βινυλίου κ.λπ.) μαζί με τις γιορτές «πολεμικής αρετής των Ελλήνων», τον νόμο «περί τεντιμποϊσμού», τις ποδιές στις μαθήτριες, επίσημη γλώσσα τη «μυξοκαθαρεύουσα» και το αρχαϊκό χουντικό μότο «πατρίς – θρησκεία – οικογένεια».

Μόνο νόμιμο κόμμα είναι αυτό της «4ης Αυγούστου» του πατέρα Πλεύρη, με νεολαίο σε αυτό τον Ν. Μιχαλολιάκο (για να μην αδικούμε την συνέχεια και του παρα-κράτους). Τα συνδικάτα, οι συγκεντρώσεις κ.λπ. είναι απαγορευμένα διά ροπάλου και οι φοιτητικές εκλογές του ’72 καταλήγουν πάλι σε διορισμένους συλλόγους (όπου π.χ. στο Πολυτεχνείο βρίσκουμε γραμματέα κάποιον Φιλιππακόπουλο, δ/ντή γραμματείας μέχρι πριν λίγα χρόνια στη ΝΔ, για να βλέπουμε και τη συνέχεια του «καθώς πρέπει» κράτους)…

Ωστόσο, η επέλευση της οικονομικής κρίσης φέρνει τις **πρώτες αγροτικές** (στην Ελευθερούπολη Καβάλας ενάντια στα ορυχεία,

στους Αγ. Θεοδώρους για την ιδιοποίηση του νερού από την Motor Oil, στον Σκαραμαγκά για την επέκταση του διυλιστηρίου Ανδρεάδη, στην Ελευσίνα ενάντια στον όμιλο Πετρόλα, στα Μέγαρα ενάντια στις απαλλοτριώσεις στη μία περίπτωση για το διυλιστήριο και στην άλλη για το εργοστάσιο αλουμίνας) και **εργατικές κινητοποιήσεις** (Αγρίνιο, αλιεργάτες Καβάλας, τυπογράφοι, Ολυμπιακή, Τρόλεϊ, Εμποροϋπάλληλοι, ΔΕΗ σε Μεγαλόπολη και Λεκανοπέδιο). Μάλιστα, οι εργατικές κινητοποιήσεις στην πλειονότητά τους οδηγούν στην ικανοποίηση των εργατικών διεκδικήσεων.

Το καθεστώς μετά από 6 χρόνια που έβαλε την κοινωνία «στον γύψο» έχει πρακτικά μηδαμινή υποστήριξη. Η Ελλάδα, πρωταθλητής ανάπτυξης την δεκαετία του ’60 ανάμεσα στις χώρες του ΟΟΣΑ («αναπτυγμένη Δύση») με μέσο ετήσιο ρυθμό ανάπτυξης 8,4%, δεν έχει τίποτα να προσφέρει στα παιδιά της από όλο αυτό τον πλούτο. Παρά τον 3πλασιασμό των κρατικών δαπανών (κυρίως με δανεισμό), δεν μπορούμε να μιλάμε π.χ. για καθολική εκπαίδευση ή για δημόσια υγεία. Οι δαπάνες κατευθύνθηκαν στις επιδοτήσεις για έργα και «έργα» (όπως η Εγνατία οδός και ο ναός-τάμα στα Τουρκοβούνια, που ποτέ δεν έγιναν) και στην (παχυλή) μισθοδοσία ημετέρων και λογής χαφιέδων και χωροφυλάκων (μόνο η «κληρωτή» ΕΣΑ είχε δύναμη 25.000 ανδρών). Διάφορα δοσίματα – χαρίσματα σε ημετέρους (το τραπεζικό σύστημα κεντρικό στην διαδικασία), χαρίσματα αγροτικών χρεών μόνο στους ελάχιστους τότε αγροτικούς συλλόγους που είχαν βέβαια διορισμένες και αμαρτωλές – υπόλογες διοικήσεις, δωρεάν προσφορά δημόσιας (και ιδιωτικής) γης σε ντόπια και ξένα τσακάλια για επενδύσεις και «επενδύσεις» και ένα φορολογικό σύστημα που οι έμμεσοι φόροι συνεισέφεραν το 55% του συνόλου των φορολογικών εσόδων, οι επιχειρήσεις συνεισέφεραν το 9% και οι εισφορές των εφοπλιστών μειώθηκαν περισσότερο από 4 φορές. Στο τέλος της 7ετίας, η χώρα είχε περίπου 1.000.000 μετανάστες (τα εισερχόμενα εμβάσματα για παιδιά – γονείς 3πλασιάστηκαν σε αξία), το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών από οριακά πλεονασματικό ήταν βαριά ελλειμματικό, το αγροτικό εισόδημα είχε μείνει στο 1960 και ο πραγματικός μισθός είχε μειωθεί κατά 4% (ονομαστικά,

δηλαδή ενσωματώνοντας και τον πληθωρισμό, τα κέρδη είχαν αυξηθεί κατά 250% και οι μισθοί κατά 40%).

Ο «εκδημοκρατισμός» της χούντας

Ο εκδημοκρατισμός – εξωραϊσμός της χούντας ξεκινάει το ’72 με τις ψευτοεκλογές στα πανεπιστήμια και «συμβουλευτική επιτροπή» στο Κοινοβούλιο (κάτι σαν την… Δούμα τον καιρό των τσάρων στη Ρωσία). Ντάλα καλοκαίρι του ’73, γίνεται το δημοψήφισμα «ναι – όχι», όπου με 78,5% (!) εγκρίθηκε το σύνταγμα προεδρευομένης δημοκρατίας και εκλέχτηκε πρόεδρος με 8ετή θητεία (και υπερεξουσίες, όχι σαν τους σημερινούς) ο αρχι-πραξικοπηματίας Γ. Παπαδόπουλος.

Ο «πρωθυπουργός» Μαρκεζίνης συνομιλεί με πολιτικά πρόσωπα, ο Καραμανλής στο Παρίσι συνεχίζει να τηρεί αιδήμονα σιωπή… και οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές του χουντικού εκδημοκρατισμού (οι εκλογές είχαν σχεδιαστεί για τον Δεκέμβρη του ’74) ήταν το κυρίαρχο τότε (παράνομο) κόμμα της Αριστεράς ΚΚΕ (εσωτερικού) – οργανωτικός και πολιτικός πρόγονος του Συνασπισμού και με μία έννοια του ΣΥΡΙΖΑ, ιδιαίτερα του μνημονιακού μετά το 2015. Συστήνει μάλιστα και την Ενιαία Αντιδικτατορική Παράταξη στην οποία καλεί να συσπειρωθούν δεξιοί κι αριστεροί, του… έκπτωτου βασιλιά προεξάρχοντος. Το ΚΚΕ (σκέτο) συζητά συμμαχίες και διαδικασίες εκδημοκρατισμού με πρωταρχικό όρο τη νομιμοποίησή του (ήταν στην παρανομία από το 1947).

Στις 20/8/73 καταργείται ο στρατιωτικός νόμος στο Λεκανοπέδιο και απελευθερώνονται περίπου 400 πολιτικοί κρατούμενοι. 39 κρατούμενοι φοιτητές στην ΕΣΑ απελευθερώνονται, για να σταλούν σε στρατιωτικές μονάδες την ίδια μέρα.

Βλέπετε, οι αντιδράσεις των φοιτητών για τις ψευτοεκλογές στα πανεπιστήμια από την αρχή του ’73 είχαν ως απάντηση στα μέσα Φλεβάρη τη «νομοθέτηση» διακοπής της αναβολής στράτευσης για τους πιο «ζωηρούς», με υποχρεωτική τότε στράτευση 88 «ταραξιών», για να έχουμε νέες και επαναλαμβανόμενες κινητοποιήσεις στις σχολές, με πιο κεντρική (λόγω της μαζικής

συμπαράστασης του κόσμου) την δεύτερη κατάληψη της Νομικής Αθηνών στις 20-21 Φλεβάρη του 1973.

Η εξέγερση

Σε αυτό το περιβάλλον, το μεσημέρι της 14/11/73, στη γενική συνέλευση των φοιτητών της Νομικής, «πέφτει» η λάθος πληροφορία ότι στο Πολυτεχνείο αστυνομικοί δέρνουν φοιτητές. Υιοθετείται αμέσως πρόταση για πορεία στο Πολυτεχνείο. 1.500 φοιτητές πορεύονται από την Σόλωνος στο Πολυτεχνείο, συγκρούονται με αστυνομικούς στην διαδρομή και καταλήγουν μέσα στο Πολυτεχνείο, όπου μέχρι τις 7 το απόγευμα αποφασίζεται από όλες τις συνελεύσεις των σχολών του Πολυτεχνείου η κατάληψη.

Τα γεγονότα διαδίδονται και εξελίσσονται με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ήδη από το 1ο βράδυ στο κτήριο Γκίνη, με πρωτοβουλία μιας μικρής τροτσκιστικής ομάδας, γίνεται εργατική συνέλευση με 500 άτομα. Οι επικεφαλής φοιτητές των δυο ΚΚ, ενώ αντιτάχθηκαν στην κατ’ αρχήν πορεία από τη Νομική στο Πολυτεχνείο, στη συνέχεια στην κατάληψη και καθ’ όλη την διάρκειά της στην «πολιτικοποίηση» των συνθημάτων (επέμεναν σε αμιγώς φοιτητικά – ακαδημαϊκά), μπαίνουν στην κατάληψη και αναλαμβάνουν αρμοδιότητες – ευθύνες. Την επόμενη μέρα, με πανεπιστημιακά κτήρια κατειλημμένα και σε Θεσσαλονίκη – Πάτρα, εκατοντάδες χιλιάδες λαού να συμπαραστέκεται έξω από το Πολυτεχνείο σπάζοντας τα μπλόκα της αστυνομίας (διαδήλωση

χιλίων ατόμων έγινε μέχρι στο Αιγάλεω) κι ενώ τον πρόχειρο ραδιοσταθμό της κατάληψης τον αναμεταδίδουν δεκάδες ραδιοπειρατές σε όλη την Αττική, νέες συνελεύσεις όλων των σχολών εκλέγουν αντιπροσωπευτική Συντονιστική Επιτροπή: 17 μέλη είναι οργανωτικά ανένταχτοι αλλά στην πλειονότητά τους προσκείμενοι στην Επαναστατική Αριστερά, 1 ανήκει στο ΠΑΚ-ΠΑΣΟΚ, 7 είναι του «Ρήγα Φεραίου» (νεολαία ΚΚΕ-εσ.), 5 στην Αντι-ΕΦΕΕ (παράταξη ΚΚΕ) και 5 στην επαναστατική αριστερά (δύο της Οργάνωσης Σοσιαλιστική Επανάσταση, ένας της ΟΜΛΕ – ΚΚΕ μ-λ, ένας της Ένωσης Διεθνιστών – τροτσκιστές και ένας της οργάνωσης «Μπολσεβίκος»). **Ο μύθος πως όλοι οι «δημοκράτες», δεξιοί κι αριστεροί, ήταν με την εξέγερση καταρρέει**, καθώς σε περίπου 35 εκλεγμένους και εκατοντάδες πρωτεργάτες δεν βρέθηκε ποτέ ένας εκπρόσωπος του τότε αστικού πολιτικού κόσμου.

Η κατάληψη και η Αριστερά

Τον άλλο μύθο ότι όλη η αριστερά στήριξε την κατάληψη και την εξέγερση, τον κατέρριψαν τα δύο ΚΚ από μόνα τους, όταν σε γραπτά κείμενα μήνες (Πανσπουδαστική Νο 8), ακόμα και χρόνια μετά (θέσεις Π.Γ. ΚΚΕ το ’75), είτε αναθεμάτιζαν τους πορευθέντες από την Νομική στο Πολυτεχνείο σαν 350 πράκτορες της ΚΥΠ είτε κάκιζαν τα στελέχη τους που δεν κατάφεραν να περιορίσουν τα αιτήματα σε ακαδημαϊκά και εξελίχθηκε η εξέγερση σε «ανώριμες» συνθήκες. Σταλινικοί και ρεφορμιστές ό,τι δεν ελέγχουν, το φοβούνται στην καλύτερη περίπτωση, το συκοφαντούν στη συνηθέστερη, το καταστέλλουν όταν και όπου μπορούν. Ο Διονύσης Μαυρογένης, φοιτητής της ΦΜΣ και εκλεγμένος πρωτοπόρος στην κατάληψη, μέλος του ΕΚΚΕ, έζησε σχεδόν ένα χρόνο μετά την μεταπολίτευση συνεχίζοντας να κρύβεται, γιατί το ΚΚΕ διέδιδε όσο μπορούσε ότι ήταν αποδεδειγμένα χαφιές…

Η εξέγερση γενικεύεται

Την 3η μέρα, Παρασκευή 16 Νοέμβρη το πρωί, μπαίνει στο Πολυτεχνείο πορεία οικοδόμων με πανό και το μεσημέρι φτάνουν

τρακτέρ αγροτών από τα Μέγαρα που κινητοποιούνταν ενάντια στις απαλλοτριώσεις των χωραφιών τους. Τα περισσότερα γυμνάσια (6τάξια τότε) και οι τεχνικές σχολές είτε δεν λειτουργούν καθόλου είτε υπολειτουργούν λόγω συμμετοχής των μαθητών στις διαδηλώσεις. 150.000 υπολογίζονται οι συμπαραστάτες μόνο στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο. Από το πρωί οι περισσότεροι δρόμοι είναι κλεισμένοι από τις διαδηλώσεις. Το κυρίαρχο πλέον σύνθημα είναι Γενική Απεργία, ενώ όλο και πιο πολύ ακούγεται ένα ξεχασμένο από τον Δεκέμβρη του ’44, αόριστο αλλά «τρομοκρατικό» σύνθημα: «λαοκρατία»! Στις 4:30 το απόγευμα κατά την διάρκεια της 3ης στην σειρά εργατικής συνέλευσης, αποφασίζεται μαζί με μαθητές η αποχή από τα μαθήματα την επομένη, Σάββατο (τότε τα σχολεία λειτουργούσαν και το Σάββατο) στο πλαίσιο προετοιμασίας της Γενικής Απεργίας. Στις 5:00 το απόγευμα το μέγεθος του πλήθους κάνει μη διαχειρίσιμη την κατάσταση από την αστυνομία και αποφασίζεται η στρατιωτική καταστολή. Τολμηρές ομάδες διαδηλωτών επιχειρούν να εισβάλουν στα υπουργεία Παιδείας, Γεωργίας, Δικαιοσύνης, Κοινωνικών Υπηρεσιών και Δημοσίων Έργων. Άλλοι διαδηλωτές επιτίθενται στη Νομαρχία Αττικής στην Αιόλου, την οποία και καταλαμβάνουν.

Σωρηδόν πέφτουν κορμιά από πυρά ελεύθερων σκοπευτών (κάποιοι αποδείχτηκαν «ιδιώτες») από την ταράτσα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και του κτηρίου του ΟΤΕ στην πλατεία Αιγύπτου. Στις 9:00 το βράδυ στο κέντρο της Αθήνας επικρατούν οδοφράγματα με τρόλεϊ, αυτοκίνητα κ.λπ. και φωτιές για να μετριάσουν τα δακρυγόνα. Ένα τεράστιο οδόφραγμα στην διασταύρωση Σολωμού και Πατησίων το υπερασπίζεται με μολότοφ η άοπλη λαοθάλασσα, που δεν υποχωρεί.

Τα τανκς, η καταστολή και η κατάρριψη του τελευταίου μύθου

Τα μεσάνυχτα καταφθάνουν τα άρματα μάχης και ως τις 3:00 το πρωί της 17 Νοέμβρη η κατάληψη «εκκενώνεται». Η εξέγερση θα λήξει το μεσημέρι του Σαββάτου 17 Νοέμβρη με αποτυχημένες απόπειρες συγκρότησης διαδηλώσεων στις συνοικίες.

Οι 24 ονοματισμένοι νεκροί, όπως θα καταλήξουν μετά τις παλινωδίες του πορίσματος Δημήτρη Τσεβά (ο «έντιμος» δικαστής που θα χρηματίσει και επικεφαλής της «αντιτρομοκρατικής» την 10ετία του ’90…) μαζί με τους **«βεβαιωμένους» 16 ανώνυμους** (π.χ. για τους 3 καταπλακωθέντες από την πύλη που έριξε το άρμα, «υπάρχουν μαρτυρίες που το κάνουν λίαν πιθανόν, αλλά είναι ανεπιβεβαίωτο από νοσοκομειακές πηγές») καταρρίπτουν και **τον τελευταίο διαδεδομένο μύθο για το Πολυτεχνείο, ότι ήταν κατά βάση φοιτητική εξέγερση.** Από τους 24 νεκρούς με ονοματεπώνυμο, μόνο 2 ήταν φοιτητές-τριες,

1 ήταν Νορβηγίδα φοιτήτρια, 2 «ηλεκρολόγοι», 2 «οικοδόμοι», 2 «εργάτες», 3 «μαθητές», 2 «δημόσιοι υπάλληλοι», 4 «ιδιωτικοί υπάλληλοι» και 7 που εμφανώς σκοτώθηκαν κατά λάθος (είτε λόγω εμφράγματος από τα δακρυγόνα είτε από πυρά μέσα στο αυτοκίνητό τους ή στο σπίτι τους): 2 δικηγόροι, 1 βιοτέχνης, ένας… Αφγανός ταχυδακτυλουργός, μία γιαγιά κι ένα νήπιο 5,5 χρονών (από πυρά, αλλά το αρχικό ιατροδικαστικό πόρισμα έγραφε κατάγματα από πτώση). Άλλη χρήσιμη λεπτομέρεια για τον χαραχτήρα της εξέγερσης είναι ότι από τους 24 ονοματισμένους νεκρούς οι 18 σκοτώνονται τις ώρες της καταστολής της κατάληψης 16-17 Νοέμβρη, αλλά οι 5 την επόμενη ημέρα Κυριακή και 1 τη μεθεπομένη ημέρα Δευτέρα (από το ξύλο)…

Άξιζε η θυσία;
(Αξίζει η υποταγή;)

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου είχε προσωπικό κόστος – ευθύνη ενός εκάστου των συμμετεχόντων, και αυτοί και μόνο δικαιούνται την όποια απάντηση.

Το Πολυτεχνείο ηττήθηκε κατά κράτος στρατιωτικά το βράδυ 16 προς 17 Νοέμβρη του ’73. Ωστόσο, σ’ ένα 3ήμερο κατάφερε: α) να ανατρέψει και να απομυθοποιήσει τη «φιλελευθεροποίηση», β) να ανατρέψει την κυρίαρχη γραμμή των αστών πολιτικών για συνδιαλλαγή με τη χούντα, γ) να επανατοποθετήσει με υλικούς όρους το πρόβλημα της στρατηγικής, σε ορίζοντες πολύ

ευρύτερους από την «αποκατάσταση της δημοκρατίας».

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου «έδειξε τον βασιλιά γυμνό», απονομιμοποίησε πλήρως το καθεστώς, οδήγησε στο «μπάχαλο» της επιστράτευσης (και στον φόβο των αξιωματικών) 8 μήνες μετά, μετέτρεψε τη μεταπολίτευση στην Ελλάδα σε περιπέτεια για το αστικό καθεστώς και ευκαιρία για την Αριστερά (σε αντίθεση με την Ισπανία, για παράδειγμα, που έγινε σχεδιασμένα από τα πάνω και με όρους «ασφάλειας» του καθεστώτος).

Γι’ αυτό μισούν το Πολυτεχνείο…

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβρη του 1973, ως αυθόρμητο ξέσπασμα με παλλαϊκό χαραχτήρα, καταγράφτηκε στην συλλογική συνείδηση δύο γενιών τουλάχιστον, σαν η δίκαιη απάντηση στην καταπίεση. Συμβολίζει την δυνατότητα των «απλών» ανθρώπων να παρεμβαίνουν και να καθορίζουν τις εξελίξεις πέρα και ανεξάρτητα από τις βουλές των «από πάνω» και τις «συμβουλές» των φρονίμων. Συμβολίζει την προσπάθεια για αλλαγή των όρων διαβίωσης με συλλογικό – εξεγερσιακό και όχι ατομικό τρόπο.

Γι’ αυτό ο Καραμανλής έκανε τις πρώτες μεταχουντικές εκλογές στην επέτειο της εξέγερσης το ’74· γι’ αυτό απαγορεύτηκε το ’77 (και οι «φρόνιμοι» συμμορφώθηκαν)· γι’ αυτό δολοφονήθηκαν οι Κουμής – Κανελλοπούλου το ’80·γι’ αυτό επιχαίρει ο κ. Βορίδης ότι «οι ψευδοαξίες της γενιάς του Πολυτεχνείου ενταφιάστηκαν»· γι’ αυτό απειλεί ο κ. Δένδιας ότι «ήρθε η ώρα η χώρα να κλείσει τους λογαριασμούς που μένουν ανοιχτοί από το 1974»· γι’ αυτό ο κ. Χρυσοχοΐδης ζητάει «λευτεριά από τη Μεταπολίτευση»· γι’ αυτό οι υμνητές της Χούντας και αρνητές των νεκρών της εξέγερσης Γεωργιάδης, Πλεύρης κ.λπ. είναι πρωτοκλασάτοι υπουργοί· γι’ αυτό από τους πρώτους νόμους της κυβέρνησης Μητσοτάκη ήταν η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου και γι’ αυτό σήμερα επιμένουν (παρά τις παλινωδίες στις οποίες υποχρεώνονται από το κίνημα) στην «πανεπιστημιακή» αστυνομία…

Οι απόγονοι των μαυραγοριτών- ταγματαλητών -χιτών-ρουφιάνων-

«νοικοκυραίων» συνεχίζουν να μας λένε «τι θέλετε τα Πολυτεχνεία και κουραφέξαλα. Καθίστε στην τρύπα σας μην φάτε το κεφάλι σας», αλλά **εμείς δεν θα τους κάνουμε την χάρη να απολαύσουν «Ησυχία, Τάξη και Ασφάλεια».**